

Silvia Giurgiu s-a născut la 9 iunie 1970, în comuna Uda, Județul Argeș. Din anul 2005 s-a stabilit în Pescara, Italia, unde trăiește și astăzi. A început activitatea literară publicând proză scurtă și fragmente de roman, pe diverse site-uri literare: Grai Românesc, Negru pe alb, Cronopedia, Dialoguri Culturale, Confluence Literare, World Press, etc. A publicat în diverse reviste de literatură: Taifas Literar, Cronos, Contraste Culturale, Negru pe alb, Ecreator, Eminesciana, dar și în antologii precum: Prozatori în arenă, Primăvara Cuvântului, World Poetry Championship, Vama Viselor, Zătreni file de legendă, Contraste Culturale, Labirinturi, Atlasul cu Diezi, Iubirea eternă poveste..

În anul 2017 a debutat cu volumul de proză scurtă, „Capcana Destinului”, publicat de editura Armonii Culturale a domnului Gheorghe Stroia, urmat de romanul „Dileme”, a mai publicat în vara aceluiași an și romanul „Condamnare”, în anul 2019, la aceeași editură. A mai participat și la diverse concursuri literare:

Castelul Cuvântului, concursul de proză scurtă, Odată, vară..., unde a luat locul întâi;
Campionatul Mondial de Poezie, secțiunea proză, unde a luat locul al treilea;
Zătreni, file de legendă, secțiunea proză, unde a luat premiul întâi;
Tradiții Românești în Mișcare-2019 Londra, cu locul întâi, la secțiunea de proză în limba română.

Despre talentul acesteia domnul Gh. A. Stroia spune că: „ca romancieră Silvia Giurgiu cunoaște succesul binemeritat, pe măsura implicării și dedicației cu care o scrie. Abordând teme variate, legate în speță de cele cu caracter uman și social, autoarea știe să își contureze personajele, conferindu-le o aură aparte indiferent de tipologia lor...”

DOINA BÂRCĂ

„Dimineața debută cu intervenția promptă a ambulanței chemată de un apel anonim, care o găsi aproape în stop cardiac între așternuturile răscolite de pasiunea unei nopți infernale. Pradă unui cumplit accident vascular, chipul palid al femeii fusese schimonosit de violența atacului, care-i mutase gura aproape de urechea stângă, iar brațul stâng se bălăbănea fără control peste marginea patului. De Giani nu mai era nici urmă, aşa că a fost dusă la spital de urgență, fără ca nimeni să știe de soarta ei sau să-i poată fi aproape. Nu mai avea nici documente și nici telefonul mobil în cameră la sosirea ambulanței, aşa că identitatea ei fu descoperită abia după opt zile, când își recăpătă luciditatea cât de cât și capacitatea de exprimare. Prin filtrul mintii i se derulau amețitoare și confuze ultimele evenimente din viața ei și pe măsură ce amintirile prindeaau contur, începu să realizeze că fusese victimă unui îngrozitor complot. Deodată inima percepuse o spaimă cumplită și un clopoțel de alarmă îi asurzi conștiința vinovată.

ndurile ei. Simțea intens durerea din piept, focul ce-i mistuia creierul, lipsa aerului ce-i sfârteca plâmânii, moartea implacabilă ce-i îngheța celulă cu celulă. Era senzația cunoscută foarte bine printre frații gemeni... Amneris era pe moarte și ea știa cine o omora... - Vă rog, trebuie să dau urgent un telefon! bâlbâi ea cu efort.

- Doamnă, sunteți lucidă? Uite că își revine! exclamă bucuroasă asistenta care trebăluia la căpătâiul ei. Vă amintiți cine sunteți?

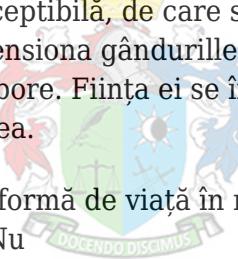
- Da, sigur! Am nevoie de un telefon, urgent!

- Sigur că da! La ce număr doriti să sun?

Ambra își aminti numărul Luciei cu destulă ușurință și așteptă înfrigurată răspunsul care părea că nu va mai sosi nicicând. După trei încercări, vocea de la celălalt capăt răspunse, în sfârșit iar Ambra află cu groază că Amneris era în comă indusă de o săptămână, victimă unei tentative de omor prin otrăvire, că toată familia era în alarmă maximă pentru dispariția ei și că Giani Lucarelli era dat în urmărire internațională pentru tentativă de omor, sechestrul de persoane și furtul proprietății ei din Davos.

- Nu-l veți găsi niciodată! șopti ea sfârșită. Nici nu știa dacă își dorea cu adevărat să fie prins.

Asemenei unui fluture uriaș, Amneris zbura peste întinderea orbitor de albă, dezorientată și pierdută. Oricât scruta cu privirea obosită imensitatea fără formă și conținut în care se scufunda ... sau se ridică... cine ar fi putut spune cu exactitate, nu întrezărea capătul aceluia ocean alb, infinit. Nicio umbră pe care să poposească o clipă perceptia ei distorsionată, nicio mișcare oricât de imperceptibilă, de care să se agăte atenția ei risipită, nicio formă sau culoare peste care să-și poată redimensiona gândurile și conștiința. Nu-si mai amintea ce fusese: om, pasare, animal, pește, plantă sau arbore. Ființa ei se împrăștiase în Marele Alb și nu știa cum să-și recapete forma inițială, care o fi fost ea.

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOICA”

Unica formă de viață în neclintirea înfricoșătoare a acelei lumi era ea, dar nu se putea defini prea bine. Nu

avea cu ce să se compare. Nu știa de unde vine și unde trebuie să ajungă. Singura certitudine era că ... există și că poate parcurge infinitul acela cu viteza unei raze de lumină, fără să ajungă nicăieri. Memoria ei ancestrală funcționa, dar era la fel de albă și goală ca universul în care rătăcea. Avea rațiune, avea gânduri, construia teorii, avea sentimente intense; de exemplu teroarea aceea inexplicabilă și totală care se amesteca cu infinitul alb, înghițindu-l cu lăcomie și pe el. Simțea că trebuie să se reinventeze, să se redescopere cu mijloacele pe care le avea. Trebuia să afle... Se concentră să adune fiecare gând, fiecare senzație, fiecare crâmpă de rațiune și să le păstreze cu sine ... sau în sine ...

Bâjbâi după ele o eternitate, dar până la urmă obținu o sferă aproape invizibilă, care pulsa din ce în ce mai vie în ea... sau poate lângă ea... O mistuia nevoia de a o prinde sau atinge, cumva. Dorința intensă să intinse brațe nevăzute și atinse înfiorată forma transparentă și fierbinte, care o arse și o înspăimântă. Se contopi cu ea și o asimilă cu toată forța spiritului, alcătuind împreună o sferă de foc, care se desprinse învingătoare din corpul lichid al Marelui Alb, rostogolinduse vijelios către înălțimi, crescând tot mai mult, știind tot mai mult, cucerind tot mai mult... Din Marele Alb creștea odată cu ea forma întunecată a unui vârf de munte, spre care se năpusti imprudentă, spărgându-se în mii de particule luminoase."(Fragment din volumul „Condamnare”- Editura Armonii Culturale 2019)